

Sygn. akt: I C 351/17 upr

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 sierpnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Lidzbarku Warmińskim I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Magdalena Maszlanka
Protokolant:	st. sekr. sądowy Wioletta Przybylska

po rozpoznaniu w dniu 1 sierpnia 2017 r. w Lidzbarku Warmińskim na rozprawie

sprawy z powództwa C. (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.

przeciwko S. M.

o zapłatę

- zasądza od pozwanej S. M. na rzecz powoda C.(...)Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W. kwotę 1855,70 zł (jeden tysiąc osiemset pięćdziesiąt pięć 70/100) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 31 stycznia 2017 r. do dnia zapłaty;
- oddala powództwo w pozostałym zakresie;
- zasądza od pozwanej S. M. na rzecz powoda C. (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W. kwotę 827,53 zł (osiemset dwadzieścia siedem 53/100) tytułem zwrotu kosztów postępowania;
- nadaje wyrokowi w punkcie 1 rygor natychmiastowej wykonalności.

SSR Magdalena Maszlanka

Sygn. akt I C 351/17 upr

UZASADNIENIE

Powód C. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanej S. M. kwoty 2880,70 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. W uzasadnieniu pozwu wskazał, że pozwaną oraz (...) sp. z o. o. łączyła umowa pożyczki zawarta w dniu 8 kwietnia 2016 r. Pozwana nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania, nie regulując na rzecz pożyczkodawcy płatności w sposób przewidziany w umowie. Pożyczkodawca na podstawie umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 28 listopada 2016 r. zbył przysługującą mu względem pozwanej wierzytelność na rzecz e. Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego, który następnie, w dniu 30 listopada 2016 r., zawarł z powodem umowę sprzedaży wierzytelności. Tym samym powód stał się wierzycielem strony pozwanej. Na dochodzoną

pozwem kwotę składa się: niespłacona należność główna w wysokości 1700 zł, koszty udzielenia pożyczki w kwocie 425 zł, odsetki w wysokości 155,70 zł.

Pozwana S. M. nie odniosła się do żądania pozwu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 8 kwietnia 2016 r. pomiędzy (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. a pozwaną S. M. została zawarta ramowa umowa pożyczki numer (...). Stosownie do jej zapisów, na całkowity koszt pożyczki miała składać się prowizja oraz odsetki. Prowizja stanowiła opłatę, którą pożyczkobiorca zobowiązany był płacić za przygotowanie, udzielenie i korzystanie z pożyczki. Zgodnie z tabelą opłat stanowiącą załącznik do umowy, prowizja i odsetki miały być rozliczane w miesięcznych okresach rozliczeniowych, w wysokości i terminach wynikających z harmonogramu. Wysokość prowizji miała wynosić od 0 do 86 % pożyczki i była uzależniona od czasu trwania oraz kwoty pożyczki. W przypadku pożyczki udzielonej na 1 miesiąc pobierana była prowizja podstawowa w wysokości 25 % pożyczki, a na kolejne miesiące także prowizja roczna, począwszy od 5 %, wzrastająca z każdym miesiącem o 2,5 %.

W dniu 8 kwietnia 2016 r. pożyczkodawca wypłacił pozwanej 1700 zł tytułem pożyczki. Termin jej zwrotu ustalono na 8 maja 2016 r.

W dniu 28 listopada 2016 r. pomiędzy (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. a e. Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą w W., w dniu 30 listopada 2016 r. pomiędzy e. Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą w W. a powodem zostały zawarte umowy sprzedaży wierzytelności. Obejmowały one również wierzytelność wynikającą z umowy pożyczki z dnia 8 kwietnia 2016 r. zawartej z pozwaną.

(ramowa umowa pożyczki z dnia 8 kwietnia 2016 r. - k. 20-25, umowa sprzedaży wierzytelności z dnia 30 listopada 2016 r. - k. 29-33, umowa sprzedaży wierzytelności z dnia 28 listopada 2016 r. - k. 34-38)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo w przeważającej części zasługiwało na uwzględnienie.

Podstawę prawną żądania stanowił art. 509 § 1 k.c., zgodnie z którym wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania.

W rozpoznawanej sprawie pozwana nie stawiała się na rozprawie i nie odniosła się pisemnie do żądania pozwu. W takiej sytuacji, w myśl art. 339 § 1 k.p.c., Sąd zobligowany był rozstrzygnąć sprawę wyrokiem zaocznym.

Stosownie do art. 339 § 2 k.p.c., wydając wyrok zaoczny sąd przyjmuje za prawdziwe twierdzenia powoda przytoczone w pozwie o okolicznościach faktycznych, jednakże tylko wówczas, gdy twierdzenia te nie budzą uzasadnionych wątpliwości co do zgodności z prawdziwym stanem rzeczy. Domniemanie zgodności twierdzeń faktycznych powoda z prawdziwym stanem rzeczy ma szczególny charakter, bowiem bezczynność pozwanego jest tu, w pewnym sensie, przyznaniem okoliczności przytoczonych w pozwie. Fakty przyznane w procesie nie wymagają dowodu tylko wtedy, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości co do zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy (art. 229 k.p.c.) Powstanie więc wątpliwości, o których mowa w § 2 art. 339 k.p.c. nie wyłącza zaoczności, lecz prowadzi do konieczności przeprowadzenia przez sąd postępowania dowodowego. Będzie tak np. w razie, gdy twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie są wzajemnie sprzeczne lub niepełne, to jest nie dają pełnego obrazu faktów określających stan sprawy albo też wnioski z nich wyciągnięte nie dają się pogodzić z regułami logicznego rozumowania (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 8 maja 1998 r., I CKU 34/98).

Jak podkreśla się w orzecznictwie, wprowadzenie przez art. 339 § 2 k.p.c. domniemania zgodności twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy nie zwalnia powoda od przytoczenia faktów, które są niezbędne do dokonania subsumcji

materialnoprawnej, stanowiącej faktyczną i materialnoprawną podstawę wyroku. Sąd jest bowiem zobowiązany, nawet przy uznaniu twierdzeń powoda za prawdziwe, dokonać prawidłowej oceny zasadności żądania pozwu (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 czerwca 1997 r., I CKU 87/97).

W rozpoznawanej sprawie nie budziło wątpliwości żądanie zapłaty kapitału i odsetek. Niezasadne było natomiast żądanie zapłaty prowizji.

Poza sporem pozostawało, że strona powodowa jest przedsiębiorcą zajmującym się prowadzeniem działalności gospodarczej m.in. w zakresie udzielania pożyczek gotówkowych, a strona pozwana jako osoba fizyczna jest konsumentem. Umowy konsumenckie podlegają zaś ocenie w świetle klauzuli generalnej z art. 385¹ par. 1 k.c.

Zgodnie z treścią przywołanego przepisu, postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nieuzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny (§1). Jeżeli postanowienie umowy zgodnie z § 1 nie wiąże konsumenta, strony są związane umową w pozostałym zakresie (§2). Nieuzgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta (§3). Ciężar dowodu, że postanowienie zostało uzgodnione indywidualnie, spoczywa na tym, kto się na to powołuje (§4). Pod pojęciem działania wbrew dobrym obyczajom - przy kształtowaniu treści stosunku zobowiązaniowego - kryje się wprowadzanie do umowy klauzul, które godzą w równowagę kontraktową stron takiego stosunku, natomiast przez rażące naruszenie interesów konsumenta rozumie się nieusprawiedliwioną dysproporcję - na niekorzyść konsumenta - praw i obowiązków stron, wynikających z umowy (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 13 lipca 2005 r., I CK 832/04, Biul. SN 2005, Nr 11, poz. 13 oraz z dnia 3 lutego 2006 r., I CK 297/05, Biul. SN 2006, nr 5-6, poz. 12, z dnia 27 października 2006 r., I CSK 173/06, Lex nr 395247).

Postanowienia umowy, w którym zastrzeżono rażąco zawyżone koszty ewidentnie naruszają interesy konsumenta oraz kształtują jego prawa w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, a tym samym stanowią klauzulę niedozwoloną w rozumieniu art. 385¹ k.c.

Przedsiębiorca może w umowie ustanowić pewne opłaty związane z przygotowaniem do zawarcia umowy i pozasądowym dochodzeniem należności, jednak nie może tego czynić w sposób dowolny, zupełnie odbiegający od rzeczywistych kosztów. Czynności te nie mogą bowiem stanowić dodatkowego źródła zysku przedsiębiorcy.

Z przytoczonych przyczyn nie można w całości uwzględnić żądania zwrotu prowizji. Powódka uzależniła jej wysokość od czasu trwania umowy oraz wysokość udzielonej pożyczki, jednocześnie zastrzegając, że prowizja związana jest z przygotowaniem, udzieleniem i korzystaniem z pożyczki. Podkreślić zaś należy, że weryfikacja zdolności kredytowej kredytobiorców dokonywana jest standardowo. Przygotowanie do zawarcia umowy, udzielenie pożyczki obejmuje czynności typowe, jednorodne. Wysokość opłaty winna być zatem zbliżona w każdym przypadku udzielenia pożyczki i niezależna od wypłaconej sumy. Ponadto użyte w umowie sformułowanie „opłata za korzystanie z pożyczki” zbliżało prowizję charakterem do wynagrodzenia za korzystanie z kapitału. Pamiętać jednak należy, że rolę wynagrodzenia za korzystanie z kapitału pełnią odsetki, których wysokość jest ograniczona ustawowo. Zastrzeżenie opłaty przygotowawczej w nadmiernej, nieuzasadnionej czynnościach, za które została przewidziana, wysokości nie tylko narusza art. 385¹ k.c., ale prowadzi do obejścia art. 359 § 2¹ k.c. Z tych względów Sąd oddalił powództwo w zakresie prowizji.

Na rzecz powoda zasądzono kapitał i odsetki w łącznej wysokości 1855,70 zł.

Dalej idące powództwo oddalono.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 zd. 1 k.p.c. Pozwana przegrała w 81,37 %. Powód, zmieniając stanowisko wyrażone w pozwie złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym, domagał się zwrotu 1200 zł kosztów zastępstwa (według podwójnej stawki), 100 zł opłaty od pozwu, 17 zł opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa (pismo k. 12). Sąd nie znalazł jednak podstaw, by podwyższyć wysokość stawki. Nie uzasadniał tego ani stopień skomplikowania sprawy, ani nakład pracy pełnomocnika (art. 109 § 2 k.p.c.). Sprawa miała bowiem charakter typowy, nie wymagała prowadzenia pogłębionych rozważań natury prawnej ani skomplikowanego postępowania dowodowego. W takiej sytuacji Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda 81,37 % kwoty 1017 zł tytułem kosztów postępowania.

W oparciu o art. 333 § 1 pkt 3 k.p.c. wyrokowi w punkcie 1 nadano rygor natychmiastowej wykonalności.